

Важливою сферою банківської діяльності є формування ресурсної бази, яка необхідна банку для його нормального функціонування та отримання прибутку. Ресурсна база комерційного банку – це частина грошового ринку, представлена сукупністю виведених із обліку коштів господарських суб'єктів грошових доходів населення, які мобілізуються банком на умовах виникнення зобов'язання власності та боргу для подальшого розміщення серед юридичних і фізичних осіб, яким необхідні банківські ресурси з метою одержання прибутку.

Банківські ресурси – це фінансові ресурси банку, що складаються із власних, залучених і запозичених коштів. Власні кошти – це акціонерний і резервний капітал, а також нерозподілений прибуток. До залучених і запозичених коштів належать вклади (депозити), кошти від продажу облігацій та інших боргових цінних паперів, залишки на рахунках клієнтів, кошти, одержані від Національного банку в порядку підтримання ліквідності, а також міжбанківські кредити. Банківські ресурси банки використовують для проведення кредитних та інших активних операцій.

Формування банківських ресурсів і зміцнення ресурсної бази комерційних банків – обов'язкова умова повноцінної ринкової економіки, оскільки сприятливий інвестиційний клімат у країні, інтеграція української банківської системи і світове банківське співтовариство значною мірою залежатимуть від міцної ресурсної бази комерційних банків.

Законодавче забезпечення функціонування банківської системи України було здійснене з прийняттям в 1991 р. Закону України "Про банки та банківську діяльність" [1].

Банки є одним із головних інструментів здійснення реформ, однією з найважливіших структур ринкової економіки. Стан економіки негативно позначається на розвитку банків України. Це можна назвати основною причиною виникнення проблем у формуванні та використанні кредитних ресурсів.

Зміцнення ресурсної бази комерційних банків – одна з головних передумов подолання кризи української економіки, оскільки від цього великою мірою залежить вирішення проблеми підвищення інвестиційної активності. Складовою частиною банківських ресурсів є власні кошти банку – фактор, що відіграє неабияку роль у зміцненні довіри клієнтів як до окремого банку, так і до банківської системи в цілому. Тому проблема залучення і підтримки на певному рівні обсягу капіталу комерційних банків є актуальною і надзвичайно важливою для розвитку банківської діяльності в країні загалом.

Література

1. Про банки і банківську діяльність: Закон України від 07.12.2000 № 2121-III // Урядовий кур'єр від 17.01.2001. – № 8.

УДК 34.096+656.7.08:004 (043.2)

Кваша М.І.,
студентка,

Гуманітарний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Нашинець-Наумова А.Ю., к.ю.н.

ДЖЕРЕЛЬНА БАЗА ТА ЗАГАЛЬНОТЕОРЕТИЧНІ ПИТАННЯ ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ ДЕРЖАВИ

Забезпечення національної безпеки було і залишається однією з найбільш актуальних та значущих проблем сьогодення. Захищеність та повнота інформації, заповнення інформаційного простору України достовірною інформацією, забезпечення реалізації прав громадян на доступ до інформації – все це впливає на збереження цілісності і незалежності держави. Розглядаючи інформаційну безпеку як одну зі складових національної безпеки, вирішуючи завдання розвитку інформаційної сфери в Україні та проблеми створення умов для побудови інформаційного суверенітету країни, неможливо обійтись без надійного правового підґрунтя.

Інформаційна безпека України, як невід'ємна частина її національної безпеки, включає законодавче формування державної інформаційної політики, встановлення законодавством правил доступу до національних інформаційних ресурсів, визначення порядку їх використання тощо. Вирішення проблем, пов'язаних з інформацією та забезпеченням її безпеки, в Україні регламентуються рядом нормативно-правових актів, прийнятих Верховною Радою України, Президентом України, Кабінетом Міністрів України, центральними органами виконавчої влади.

Підтвердженням важливості інформаційної безпеки, визначенням місця інформаційної складової в загальній системі забезпечення національної безпеки є рядки Конституції України. А саме, в статті 17, забезпечення інформаційної безпеки ставиться в один ряд із захистом суверенітету і територіальної цілісності України, із забезпеченням її

економічної безпеки. Також наголошує, що забезпечення інформаційної безпеки – одна з найважливіших функцій держави і це є справою всього українського народу [1].

Визначенню ролі інформаційної безпеки, вирішенню проблем, пов'язаних із захистом інформації, в Україні присвячено цілий ряд законодавчих актів.

В Законі України "Про Концепцію Національної програми інформатизації" сказано, що "інформаційна безпека є невід'ємною частиною політичної, економічної, оборонної та інших складових національної безпеки" [4]. Про інформаційну безпеку як складову національної безпеки мова йде і в Законі України "Про основи національної безпеки України" [4].

Розбудова України як незалежної, суверенної, розвиненої країни є можливою тільки за умови побудови інформаційного суспільства з урахуванням досягнень науки, техніки та сучасних інформаційних технологій. Тому в Законі "Про основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007-2015 роки" мова йде про інформаційну безпеку як "стан захищеності життєво важливих інтересів людини, суспільства і держави, при якому запобігається нанесення шкоди через: неповноту, невчасність та невірогідність інформації, що використовується; негативний інформаційний вплив; негативні наслідки застосування інформаційних технологій; несанкціоноване розповсюдження, використання і порушення цілісності, конфіденційності та доступності інформації" [4].

Інформаційна безпека держави можлива тільки за умови дотримання права громадян на доступу до інформації. Шляхи реалізації цих прав окреслено в Законі України "Про інформацію", який "встановлює загальні правові основи одержання, використання, поширення та зберігання інформації, закріплює право особи на інформацію в усіх сферах суспільного і державного життя України" [3]. Саме в цьому законі визначаються сфери інформаційної діяльності, у тому числі, держави. Дається визначення державної інформаційної політики як "сукупності основних напрямів і способів діяльності держави по одержанню, використанню, поширенню та зберіганню інформації" [3]. Загальні принципи державної політики у сфері інформатизації окреслені в Законі України "Про Концепцію Національної програми інформатизації" [4].

Активне залучення засобів масової інформації до боротьби з явищами, які загрожують національній безпеці, неможливість вирішення

практичних проблем, пов'язаних з інформаційним забезпеченням без використання відповідних засобів автоматизації, зумовило необхідність прийняття Законів України "Про телекомунікації" та "Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах". В першому з них, а саме, в Законі України "Про телекомунікації" розглядаються проблеми інформаційної безпеки системи телекомунікаційних мереж. Безпека такої автоматизованої системи визначається як "здатність протистояти внутрішнім і зовнішнім загрозам конфіденційності, цілісності та доступності інформації, що передається, обробляється чи зберігається".

Література

1. Конституція України прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 року // Відомості Верховної Ради. –1996.-№30. – Ст. 17.

2. Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах – Закон України від 05.07.1994 № 80/94-ВР (Із змінами, внесеними згідно із Законами № 879-VI від 15.01.2009 та № 1180-VI від 19.03.2009)// Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 1994. – № 31. – С. 286;); Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2009. – № 24. – С.296; Відомості Верховної Ради України (ВВР). –2009. – № 32-33. – С. 486.

3. Про інформацію – Закон України від 02.10.1992 № 2657-XII // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 1992. – № 48. – С. 650.

4. Про Концепцію Національної програми інформатизації – Закон України від 04.02.1998 р.; N 75/98-ВР// Відомості Верховної Ради (ВВР). – 1998. – № 27-28. – С. 182.

УДК 342.717 (477) (043.2)

Коваленко О.В.,

студент,

Юридичний інститут,

Національний авіаційний університет, м. Київ

Науковий керівник: Розум І.О., асистент

АДМІНІСТРАТИВНО – ПРАВОВИЙ СТАТУС ІНОЗЕМЦІВ ТА ОСІБ БЕЗ ГРОМАДЯНСТВА

До складу населення України як сукупності людей, що проживають у межах території України і підлягають її юрисдикції, крім громадян Ук-